

Hybriditeit is een constante in het werk van Charlotte Schleiffert. Het geeft haar de mogelijkheid om aspecten van verschillende culturen, uit verschillende tijden, vrouwelijk en mannelijk, van mens én dier, in één figuur te vatten. Niet verschoond van humor poseren haar krijgers in de strijd om het bestaan als lustobject, prostituee, guerrilla, heldin, popidool, of zoals in haar nieuwste werk, als politiek leider. Door hun pontificale houding, uiterlijk en outfit wekken ze stevast de indruk actieve, ondernemende types te zijn. Ze zien er uitdagend, dan wel grotesk uit: hooggehakt, bebaard, gewapend, heldhaftig, monstrueus, soms uitgedost met een masker, vogelbek en hoorns waarmee ze de hele wereld lijken aan te kunnen. Schleifferts werk oogt brutaal en dat heeft behalve met onderwerpen als macht en wellust, verleiding en verderf, ook te maken met de techniek: metershoge tekeningen, kleurrijk en 'rauw' geschilderd, of textiele collages met oneliners als 'Bearded women make great leaders', 'They know my butt before my name' of 'Shout to be heard'.

Haar personages zijn fantasiefiguren, maar uiteraard wordt deze fantasie autobiografisch gevoed. 'Mijn figuren zijn niet altijd gelukkig met hun leven en dromen over een beter leven', zegt de kunstenaar. 'Ze belichamen het verlangen naar een andere wereld'. In ieder geval een wereld waarin (weer) veel plek is voor seks, concludeer ik bij haar recente doeken van een stel dat druk verwickeld is in erotische standjes; verf en glitters spatten er van af. Hun 'joie de vivre' staat in schril contrast met de amorfe, half abstracte gips objecten die voor de schilderijen op de vloer liggen. Hun ding- en vormloosheid wekt mijn lachlust op. Droge humor is Schleiffert niet vreemd.

Nieuw thema in haar werk vormen verstilte taferelen in de exotische natuur. Ditmaal geen woest uitgedoste reuzenfiguren maar kleine lijfjes die nietig afsteken tegen reusachtige bloemen- en plantenweelde, zoals in de tekening Man in rode natuur die zij in Sittard acht(!) meter breed op de muur heeft uitgevoerd. Zo nietig als dit naakte mannetje liggend op een tak verschijnt, zo vol machismo poseren haar 'politieke leiders', lees dictators, in een andere serie. Hun macht wordt uiteraard gerelativeerd. Soms gaat het hoofd schuil achter een ridicul groot masker, of is het vervangen door kop en gewei van een vierpotige.

Intrigerend zijn de tekeningen die als een storyboard zijn geïnstalleerd. Zes, zeven jaar geleden begon de kunstenaar met series waarin zij vaak schrijnende situaties die zij tegenkwam tijdens haar reizen door China, Tibet en het Midden-Oosten weergeeft. Foto's en krantenartikelen dienen als basis voor haar reflectie op de wereld. In bij voorbeeld de serie 'In grote delen van de wereld blijft het licht uit' (2005) brengt Schleiffert de positie van vrouwen in misogynie samenlevingen over het voetlicht. Mijn aandacht wordt vooral getrokken door de installatie 'Deur zonder terugkeer' (2009) die een samenballing lijkt van bijna al het leed op deze aardbol. Geweld, onderdrukking, armoede en ontheemding komen aan bod in tekeningen waarvoor persfoto's en krantenkoppen als uitgangspunt dienden. De tekeningen hangen tegen een lelijke achtergrond van zwarte verticale verfstrepen, waarmee de kunstenaar er in slaagt dit wereldleed aan een al te esthetisch format te onttrekken.

'Recht op schoon water moet mensenrecht worden', 'strijd tegen opium en opstand', 'miljoenen gaan nog door 'deur zonder terugkeer' en 'twijfel en vrees verergerden ramp', luiden enkele teksten bij wrange taferelen. Schleifferts tentoonstelling heet 'Rozen en Pistolen'. Het moge duidelijk zijn dat haar echte overlevers gaan voor de eerste.